

Maranatha Mare

november 2024

Jaargang 51 No 9

lente

je merkt het aan de voorjaarsboden
je hoort het aan hun welkomstgroet
je ziet het aan de lentekleuren
dat er een Schepper wezen moet
ik zou beslist geen schilder weten
die eens vanaf zijn rijk palet
zult een volmaakte kleurschakering
met zijn penseel heeft neergezet

zeg nu eens zelf, die tere tinten
loop je daar zo maar aan voorbij?
en dat die knop gaat openspringen
voor jou, maakt dat je soms niet blij?
het wonder van de nieuwe schepping
wordt kleurrijk voor je uitgespreid
alsof op de vernieuwde aarde
God zelf je door Zijn tuinen leidt

misschien heeft het ons iets te zeggen
dat God de aarde weer verfrist
dat al het oude is gestorven
door meesterhanden uitgewist
laat ons ook zo opnieuw beginnen
't voorbije in ons weggedaan
en met de rijkste voorjaarskleuren
nieuw in des levens lente staan

Frits Deubel

<https://www.geestelijkegedichten.nl/pa215.htm>

Nooit te oud om te leren

“Je bent nooit te oud om te leren” is een bekende uitdrukking in de taal. In de verschillende levensfasen van jong tot oud is er altijd wat nieuws te leren, want elke fase heeft een eigen stel uitdagingen.

De tijd staat ook niet stil. Als het einde van het jaar weer nadert worden we ons daar opnieuw van bewust hoe snel het allemaal gaat. Alles ontwikkelt zich steeds om ons heen. We moeten ermee tred houden. Levensomstandigheden veranderen en we moeten ons erbij aanpassen, altijd weer opnieuw besluiten nemen.

En dan is er natuurlijk de technologie. Nu gaan die en die “cashless” en we moeten weten hoe om te betalen. Een student nodigde me uit voor koffie. Haar mobiel functioneert wanneer ze dat ding haar gezicht laat zien – “facial recognition”. Als het mobiel haar herkend heeft, keert ze het om naar het betaaltoestel en in een seconde is het gedaan. Zij heeft betaald voor de koffie. Dát we moeten blijven leren, is gewoon zo. We hebben geen keuze. Maar over hóé we willen leren en wat we daarvan vinden, hebben we wel iets te zeggen, een keuze.

In de ontwikkeling van de levensfasen en in het bijhouden met veranderingen en technologie gaat het om *overleving*. Zo kan het dan ook blijven – een angstvallig en gestrest soort leren, een móéten blijven leren om te overleven. Maar er is ook een andere mogelijkheid waar we ons vaak juist in het ouder worden van bewust kunnen worden. Als je om verschillende redenen niet meer angstvallig op overleving gericht bent, kun je een ander soort kwaliteit in het leven ontdekken.

Je hoeft niet zo angstvallig te leven *omdat* je meer levenservaring hebt. Daarmee komt meer zelfvertrouwen: ik kan het wel aan. Als er iets onverwachts gebeurt, zal ik daar wel een weg mee vinden.

Je hoeft niet zo angstvallig leven *omdat* je dekaden lange ervaring hebt van leven met God – al die situaties en oplossingen waar je terugschouwend van moet zeggen: nou, dat heb *ik* niet bedacht en daar had *ik* geen controle over. Het is veel beter uitgekomen dan *ik* ooit heb kunnen bedenken of regelen. Ik kan alleen God daarvoor danken.

Als de overlevingsdrang niet meer de overheersende is, maar een rustig zelfvertrouwen en Godsvertrouwen sterker zijn, dan krijgt *leren* een andere kleur, een diepere dimensie.

Dan kan de leerervaring vreugde geven – kijk eens hoe interessant!

Dan kan de leerervaring toevoegen tot de kwaliteit van je leven – diepgang.

Dan kun je ernaar uitkijken om te leren in plaats van te stressen over: “Wat nu weer?” “Hoe moet dat nu ook al weer?”

Een andere bekende uitdrukking zegt: “Wijsheid komt met de jaren.” Met dit jaar bijna voorbij, mag het blijken dat er in 2024 wijsheid werd toegevoegd tot ons leven.

Mogen we met vreugde blijven leren – over onszelf, anderen, onze wereld en onze relatie tot God.

Mogen we een diepere dimensie van kennis, weten en leven ontdekken en daar blij mee zijn. Want het leven gaat toch over méér dan overleving.

Diepgang en kwaliteit is mogelijk.

Yolanda Dreyer

Gemeentenieuws

Graag dragen wij de volgende gemeenteleden op in onze gebeden:

- George en Peggy Mijné
- Richard en Linda Steinmann
- Marjan van Zee
- Hilda Herholdt

Bedankt

Aan de gemeente graag een woord van dank voor de mooie bloemen die ik in ontvangst kon nemen op zondag 13 Oktober. Ik heb dit gebaar enorm gewaardeerd!

Heel veel groeten

Jan-Willem

Die krag van verbeelding en die bevryding van die toekoms

Vir enigiemand wat al Masterchef Australia gekyk het, of 'n belangstelling het in die fyner kuns van kos maak en die waardering daarvan, is die naam Heston Blumenthal bekend. Hy is 'n Britse sjef, eienaar van Michelin-ster-restaurante en ontvanger van 'n eredoktorsgraad van die Universiteit van Reading in Berkshire, Engeland. Blumenthal het bekendheid verwerf as gevolg van sy kreatiewe, grens-uitdagende, multi-sensoriese benadering tot voedsel. Dink vir 'n oomblik na oor hoe jy op spek-en-eier-roomys sal reageer, of vleis-vrugte – 'n hoenderlewormousse wat soos 'n nartjie lyk. Jou brein en sintuie voer omtrent akrobatiese toertjies uit as jy so iets teëkom. Vandag is soutroomys byna 'n alledaagse verskynsel in toprestaurante regoor die wêreld. Iemand moes egter hul verbeelding vrye teuels gee en daardeur 'n waagstuk aanpak en vooropgestelde idees uitdaag. Ons gebruik dikwels die uitdrukking dat iemand buite die boks moet dink – maar weet ons hoe lyk daardie boks? Weet ons wat ons elkeen se boks is?

Onlangs het ek 'n Futures Literacy Lab by Hugenote Kollege in Wellington bygewoon wat deur 'n voormalige kollega en die huidige dekaan, dr Yolande Steenkamp, gereël is en deur die wêreldbekende dr Riel Miller gefasiliteer is. Dr Marina Kok-Pretorius van die NHKA het dit ook bygewoon en ons sal later meer daaroor skryf. Waaroor ek nou hier skryf, is die wyse waarop die fasiliteerder ons verbeelding beklemtoon het. Eintlik is dit te sag gestel. Hy het probeer om almal se verbeelding uit die motballetjies en ons selfopgestelde

skanse te bevry. Terwyl Miller met ons gewerk het oor ons idees (verbeelding) ten opsigte van 'n waarskynlike (probable) en 'n verlangde (desirable) toekoms, het dit vinnig duidelik geword dat ons elkeen op 'n manier die toekoms gevange hou deur dit te skoei op ons huidige werklikheid en die wyse waarop ons verstaan en ervaar (die teoloog Jürgen Moltmann het immers op 'n keer geskryf oor die bevryding van die toekoms). Dit het my die afgelope ruk baie laat nadink oor of ons in staat is om die krag van ons verbeelding vrye teuels te gee, en of ons genoegsaam die krag van kreatiwiteit toe-eien en respekteer. In 2022 het Blumenthal 'n kookboek gepubliseer (Is this a cookbook?) wat nie lyk soos enige resepteboek wat ek al ooit gesien het nie: Dit is deurweef met tekenprente en met klein uitdagings aan die leser/kosgrensverskuiwer/kok. Een voorbeeld daarvan is wat hy noem a mindful sandwich ('n bewuste broodjie), waarin hy die kosreisiger uitdaag om te onthou hoe voel die brood se tekstuur, hoe ruik dit as dit naby jou mond kom, en hoe klink dit as dit uit die sak/blik kom... Hy daag ons uit om bewustelik om te gaan met ons ervaring, en iets so eenvoudig soos 'n toebroodjie is op die ou einde glad nie so eenvoudig nie. Dis vir elkeen iets anders. Ons stel egter grense aan onself oor wat ons dink wenslik/moontlik/toepaslik is. Ons verbeelding is vir my soos 'n spier wat ons moet oefen, en daarom wonder ek soms: Het ons al ooit nagedink oor die klank van 'n reënboog, of die geur van hoop? Wat is die smaak van gister, of die kleur van geluk?

As ons die toekoms kan bevry van ons eie afgegrensde verwagtings, hoe sal ons as 'n mensdom en as 'n geloofsgemeenskap daar uitsien?

Prof Tanya van Wyk

Universiteit van Pretoria

https://nhka.org/wp-content/uploads/2024/10/Blitspos-2024_10_17.pdf

Stenen

Prediker 3

een tijd om stenen weg te werpen

en een tijd om stenen te verzamelen,

een tijd om te omhelzen

en een tijd om zich ver te houden van omhelzen;

Prediker 3:5HSV

Stenen verzamelen

Ach ja, wat verzamelt een mens een hoop stenen in zijn leven. Stenen die in de put terechtkomen die de mens is. De put, waar onderin water opwelt. Water dat God is. Zuiver, helder, leven gevend water. De bron, die onderin die diepe put zit – hij raakt verstopt. Bedolven onder alles wat je over God verteld is. Sommigen hebben God leren kennen als een boeman, die alles op aarde in de gaten houdt. Anderen als Grote Administrateur, die alles wat jij doet en laat onthoudt en weegt op zijn weegschaal. De volgende heeft geleerd dat God of Jezus vooral aanbeden en geprezen moet worden. Of tevreden gesteld met

voldoende dankbaarheid. Allemaal beelden van God die je het zicht op God ontnemen.

Maar ook beelden van onszelf zitten in die put. Alles wat ons over onszelf verteld is; alles wat we over onszelf denken, bewust en onbewust. Ach, misschien is stenen een te groot woord. Denk dan aan gruis, inderdaad.

Stenen wegwerpen

Zou Eddy Hillesum de veertiende-eeuwse Jan van Ruusbroec gelezen hebben? Hij schrijft:

'Jij die in mij woont met de kracht als van een opspuitende bronwel, vol sprankelend, leven gevend water. Ik heb het – tot mijn schade en schande – klaar gekregen om jaar na jaar stenen te verzamelen en daarmee die bronwel in mij te begraven onder puin en gruis en eigen drukdoenerij. Ik moet Jou weer opgraven in mij, opdelfen in mijn diepste diep.'

Jan van Ruusbroec

Dat is de weg die de mens gaat. De Bron die in ieder mens opwelt, raakt bedolven. Bedolven onder alles wat 'ik' is. Onder alles wat we bedacht, geleerd, aangenomen hebben over God. Onder alle beelden van onszelf die we koste wat het kost hoog willen houden, alle verwachtingen waaraan we willen voldoen. Het zijn stenen die de Bron bedekken.

En dan: in de put afdalen, de weg naar binnen gaan door gewoon je leven te leven, maar bewust, met je innerlijk oog geopend. Een voor een de stenen ontdekken, bekijken en besluiten of je hem in de put wilt laten of dat-ie weg kan. Zodat de Bron vrijuit kan opwellen en jouw innerlijke akker kan bevoeien met leven gevend water.

Marga Haas

<https://www.debijbel.nl/berichten/stenen-verzamelen>

(Eddy Hillesum (1914–1943), geboren in een Nederlands-joodse familie, kreeg bekendheid door de publicatie van haar dagboek, 38 jaar nadat zij in Auschwitz werd vermoord)

Dankdag bij Edi en Mark Hoefnagel na Duits hoteldrama

'Drie akelige uren lang wist ik niet of jij nog leefde'

Wat afgelopen augustus als een droomvakantie begon, ontaardde in een regelrechte nachtmerrie toen hun hotel in Duitsland plotseling instortte. Met hun destijds bijna 2-jarige zoontje Jamie overleefden Mark (26) en Edi (23) Hoefnagel uit Urk de tragedie ternauwernood. "Heb ik niet als eerste 'Dank U, Jezus' gezegd toen ik jullie weer zag?"

Een zachte zomeravond in het Duitse plaatsje Kröv, een populaire toeristenplek aan de Moezel. Het is bijna 23.00 uur. Jamie slaapt, en Edi heeft Mark zojuist het blijde nieuws verteld: ze is opnieuw zwanger.

Amper vijf minuten later schrikken ze op. Iemand bonst hard op hun deur en roept dat zij het hotel nú moeten verlaten. Geschrokken schieten ze in hun kleren. Edi grist de slapende Jamie met slaapzak en al uit bed, drukt hem

tegen haar borst en holt de verlichte gang in, gevolgd door Mark. Daar zien ze meer gealarmeerde hotelgasten richting de trap gaan. Ze zetten het op een rennen.

Met donderend geraas

Ze zijn halverwege de gang als alle muren naar links omvallen en het dak met donderend geraas omlaag komt. In één klap is het donker.

Edi, met Jamie nog steeds in haar armen, ligt onder de omgevallen deur van kamer 7. In het pikkedonker houdt ze haar kind stevig vast tegen haar wild bonzende hart.

Edi kan Mark niet zien, die iets achter hen ligt. Helemaal bedolven onder het puin, met zijn benen onder zijn buik. Hij kan geen kant op. Alsof hij in een bankschroef zit. Alleen zijn rechterarm kan hij wat bewegen. En zijn hoofd, ietsje naar links en rechts. Niet omhoog. Voor Edi zal het tien eindelijk lange uren duren voor ze wordt bevrijd. Mark dertien uur. En anders dan Edi en Jamie is Mark zwaargewond.

Een nachtje slapen

Het is eind september. Bijna vijftig dagen na de hotelramp, die aan twee personen het leven kostte, hebben we via een videoverbinding contact met Edi en Mark. Mark heeft diverse operaties achter de rug, en verblijft sinds enkele weken in een revalidatiecentrum in Beetsterzwaag.

“Vandaag blijf ik een nachtje naast Mark slapen”, vertelt Edi, die rechtop in bed zit. “Dus ze hebben een bed naast het zijne geschoven.” Mark ligt in een hoog-laagbed naast haar. Hun handen ineengestremeld op haar dekbed.

Hoe gaat het inmiddels met je, Mark?

“Naar omstandigheden goed. Overdag krijg ik allerlei verschillende therapieën, en dat is hard werken. Bijvoorbeeld zwemtherapie. In het water kan ik weer wat bewegen en zelfs stappen zetten. Ik heb wel gevoel en kracht in mijn benen, tot aan de enkels. Het gevoel in mijn voeten is nog steeds niet terug. Dat is natuurlijk heel lastig. Maar het gaat letterlijk stapje voor stapje vooruit.” Edi: “Elk stapje is er één. We moeten echt geduld hebben, en blijven bidden om volledige genezing.”

‘Hoe is jullie vakantie?’

“Die avond, dinsdag 6 augustus, hadden we nog zo’n leuk gesprek met een Duitse vrouw”, vervolgt Edi. “Zij zat tegenover ons bij het eten. Later hoorden we dat zij, net als de hoteleigenaar, is omgekomen... Bizar.” Mark: “Toen we net gewaarschuwd waren en op het punt stonden de kamer te verlaten, hoorde ik een soort ritselend geluid boven ons, iets van vallend gruis of zo.”

Edi: “Als we maar een paar seconden later uit onze kamer waren gegaan, waren we er allemaal niet meer geweest. Want die kamer is volledig ingestort, bleek later. Zo heftig om dat te bedenken.”

Mark: “Ik denk dat ik twee of drie meter achter Edi en Jamie lag. We konden elkaar horen, en dachten dat het misschien een aardbeving was geweest.”

Edi: “Gelukkig had ik mijn telefoon bij me, al had ik niet veel batterij meer. Het

hotel is om 22.53 uur ingestort, en om 22.57 uur heb ik mijn schoonvader gebeld. 'Hé,' zei hij, 'hoe is jullie vakantie?' Ik vertelde hem dat het hotel zojuist was ingestort. 'Jullie moeten nú bidden en de hele kerk oproepen voor ons te bidden', zei ik tegen hem. Dat was natuurlijk heel bizar voor hem. Maar dat heeft hij meteen gedaan."

Voelden jullie paniek?

Edi schudt nee. "Vanaf het eerste moment heb ik een bovennatuurlijke rust ervaren. Ik was ontzettend kalm. Er lag een Duitse vrouw naast mij, onder diezelfde deur, die ook christen bleek te zijn. We hebben mooie gesprekken gevoerd, en samen gebeden. Ondertussen probeerde ik Mark steeds te bemoedigen. Want ik merkte dat hij het ontzettend zwaar had."

Mark: "Ik kreeg steeds meer het gevoel dat mijn tijd begon op te raken. Ik lag, met mijn benen onder me, helemaal bekneld en kreeg het steeds benauwder. Ik kon alleen maar zo" – hij haalt een paar keer snel en kort adem – "ademen. Op den duur dacht ik: ik ga dood... Ik had het enorm benauwd en voelde mijn laatste krachten wegebben."

Edi: "Toen heb ik geroepen dat hij moest blijven vechten. Voor Jamie, voor mij én voor het kindje dat we nog verwachten."

Tijdrovende klus

Ondertussen probeerden hulpverleners van bovenaf een tunnel te boren naar de volledig ingestorte gang. Dat bleek een complexe en dus tijdrovende klus. Achteraf vertelden reddingswerkers aan journalisten dat ze nooit hadden verwacht überhaupt nog iemand levend onder de puinhopen vandaan te kunnen halen.

Ze bereikten jou eerder, Edi?

"Dat klopt, na tien uur. Ik heb ze nog gesmeekt eerst naar Mark te gaan. 'Mijn man zegt dat hij doodgaat', zei ik. 'Ga hem alsjeblieft eerst redden.'"

Mark: "Ik hoorde het geluid van de boorapparatuur en stemmen langzaam dichterbij komen. Naar mij toe moesten ze een andere doorgangsroute creëren."

Edi: "Toen Jamie, die andere vrouw en ikzelf bevrijd waren, werden we meteen meegenomen naar het ziekenhuis in Wittlich."

Je moest Mark achterlaten op een voor hem heel kritiek moment?

Edi kijkt naar Mark en aait met haar duim over zijn hand. "Drie akelige uren lang wist ik niet of jij nog leefde. Want ik kon niet meer roepen: 'Leef je nog?'"

Mark: "Dat was afschuwelijk. Ik hoorde Edi's stem niet meer, terwijl ze me in al die uren daarvoor telkens zo had bemoedigd, en bleef zeggen dat ik moest vechten voor ons gezin."

Blij en dankbaar

Uiteindelijk wist een hulpverlener hem na dertien bange uren te bereiken.

Mark, grijnzend: "Het eerste wat die man tegen me zei, was: 'Wat heb jij een ongelofelijke rótlek uitgezocht, zeg...' Ik antwoordde: 'En ik ben nog nooit zó blij geweest om het gezicht van een vreemde te zien.'"

Jullie zagen elkaar terug in het ziekenhuis in Trier, waar Mark naartoe werd gebracht?

Edi: "Klopt. Dat was pas de volgende dag. Zelf lag ik nog in het ziekenhuis in Wittlich, samen met Jamie, toen ik een belletje kreeg: Mark zou binnenkort in coma worden gebracht, 'dus je moet echt komen'. Ik heb snel al mijn spulletjes verzameld en ben naar Trier gegaan. Ik had toen al wel een fotootje van Mark na zijn bevrijding gezien. Los van de verwondingen, was hij redelijk zichzelf. Maar toen ik in Trier naast zijn bed stond, was hij helemaal opgeblazen tot wel twee, drie keer zichzelf. Dat was schrikken."

Was Jamie erbij, die eerste ontmoeting?

Edi: "Ja. Hij vond het angstaanjagend om papa zo te zien. Aan de ene kant ben je ontzettend blij en dankbaar dat je elkaar weer kunt aanraken. Tegelijk is het enorm heftig en confronterend."

Mark: "Ik kan het me zelf niet meer herinneren, maar heb ik niet als eerste 'Dank U, Jezus' gezegd toen ik jullie weer zag?"

Edi, met een warme glimlach: "Dat zei je inderdaad."

Ik las dat je inmiddels ook al een keertje thuis bent geweest?

Mark: "Dat was fantastisch. In een rolstoel, maar toch. Onze burens stonden allemaal te klappen."

Edi: "Komend weekend gaat Mark een nachtje naar huis, want zondag viert onze Jamie z'n 2e verjaardag."

Kracht van gebed

Enkele dagen voor dit interview maakte het jonge echtpaar opnieuw iets heftigs mee, vertelt Edi. "Afgelopen weekend kreeg ik opeens een zeer zware bloeding. Mijn verloskundige zei dat zo'n hevige bloeding in 98 procent van de gevallen een miskraam betekent. Dus we dachten dat we ons kindje verloren hadden en dat we dit de familie moesten vertellen. Maar wonder boven wonder bleek uit de echo dat ons kindje nog in leven was. Ongelofelijk, al die emoties die dat met zich meebrengt. Twee keer achter elkaar staat je wereld helemaal op z'n kop. Op dat moment was ik een emotioneel wrak, hoor. Gelukkig gaat het nu weer goed."

Zijn jullie van plan terug te gaan naar de plek des onheils?

Mark: "Jazeker. Wij willen daar, letterlijk of symbolisch, een gedenksteen oprichten. Als ons Eben-Haëzer: tot hiertoe heeft de Heer ons geholpen."

Edi: "En Hij zal ons verder helpen."

Mark: "Zeker. Wij ervaren keer op keer de kracht van het gebed van zo veel lieve mensen om ons heen."

Edi: "Voordat het hotel instortte, hadden we met z'n drieën een ontzettend fijne vakantie daar, en hebben we zulke mooie momenten beleefd. We hebben net nog even wat filmpjes terug zitten kijken. Ik heb Mark zelden zo gelukkig gezien als daar in Kröv, met Jamie."

Lijflied

“Ik moet vaak denken aan een lied dat we op onze bruiloft hebben gezongen”, zegt Mark. “Een oude hymne, ‘Come Thou Fount of Every Blessing’. In het Nederlands ‘Kom, o Bron van zegeningen’. Daar zit ook het regeltje ‘Here I raise my Ebenezer’ in: ‘Hier richt ik mijn Eben-Haëzer op.’ Het is mijn lijflied, dat me altijd ontroert.”

Edi: “In januari willen we teruggaan naar Kröv, om de hulpverleners te ontmoeten en te bedanken.” Met haar hand op Marks schouder: “Hopelijk dan weer lopend hè, schat?”

Mark knikt. “Daar gaan we voor.”

<https://www.eo.nl/artikel/dankdag-bij-edi-en-mark-hoefnagel-na-duits-hoteldrama>

Dienstrooster november 2024			
	zondag 3 nov	zondag 10 nov	zondag 17 nov
1	Ferry vd Kuil	Jan Willem Hoorweg	Geen Eredienst
Bloemen	Ellen vd Kuil	Joke de Jong	
Trakteren		Yvonne de Koster	
Koffie		Priscilla Ndlovu	
	zondag 24 nov Eeuwigheidszondag	zondag 1 dec 1ste Advent	
1	Emmy Reinten	Frouk Smal	
Bloemen	Emmy Reinten	Frouk Smal	
Trakteren		Yolanda Dreyer	

Agenda november 2024

zaterdag 2 november	8:00-14:00	Oranjehof Markt Ascolona Street, Bonaero Park
zondag 3 november	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 5 november	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 10 november	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer Koffiedrinken
dinsdag 12 november	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 17 november	GEEN EREDIENST	
dinsdag 19 november	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 24 november Eeuwigheidszondag	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer Doopdienst - Familie Letterie
dinsdag 26 november	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 1 december 1ste Advent	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer Koffiedrinken

Verjaardagen november 2024

vrijdag 1 november	Diana Kruger	082 802 5403
woensdag 6 november	Elma Van Der Kuil	083 441 0392
dinsdag 12 november	Anastasia en Blake Griesel	078 503 2142
woensdag 20 november	Rob Calmer	rob@williams-calmer.co.za
dinsdag 26 november	Richard Steinmann	082 782 7151
zondag 1 december	Yolanda Dreyer	082 893 2104

MARANATHA KERK	
Webadres	http://www.nlgemeente.co.za
Facebook	http://tinyurl.com/FBMaranatha
Straatadres	Sherborneeweg 3, PARKTOWN
Postadres	Nederlandssprekende Gemeente Postbus 84552 GREENSIDE 2034
Predikante	Ds Yolanda Dreyer 082 893 2104 yolanda.dreyer@up.ac.za
Kerkkantoor Dinsdag ochtend 09h00 – 13h00	Joke de Jong 072 443 3535 nlgemeente@mweb.co.za
Bank Details	Beneficiary: Ned. Hervormde Kerk Nedbank Current Account 1979 316872 Branch: Nedbank Fox Street, Code 190805 Code 198765 for online payments
Scriba Redactrice Mare	Ellen van der Kuil 083 626 3272 evdkuil@gmail.com
Kassier	Marco van Wieringen 011 442 9696 marcovw@mweb.co.za
Koster	Ferry van der Kuil 082 336 1035 Ferdie@estruct.co.za
Organist	Johan van Staden 082 928 5874 jvstaden@protonmail.com